

Поліг на першій зупинці своєї дороги додому

Буремні події новітньої української історії 2013–2014 років значно змінили ставлення суспільства до такого явища як субкультура футбольних фанів. Угрупування найпалкіших уболівальників різних футбольних клубів раніше сприймалися пересічними громадянами, як потенційна загроза порядку та спокою, як хулігани, здатні лише байдикувати й конфліктувати між собою і з правоохоронцями...

Революція Гідності змінила цей стереотип, коли більшість українських «ультрас» вийшли на барикади столичного Євромайдану й стали на захист майданів у всіх куточках держави – при цьому навіть припинилася багаторічна ворожнеча між деякими їхніми угрупованнями! Патріотичну громадянську позицію зайняли представники цього руху і в подальшому, під час анексії Криму Росією та з початком сепаратистського заколоту на сході України. Про це свідчать матеріали інтернетсторінок (наприклад, <http://vk.com/ukrulttras>. – Авт.), що зображають реакцію самотнього, переважно молодіжного, світу «ультрас» на агресію проти рідної держави.

Ця реакція – не завжди «цензурна» (як, наприклад, відома вже на весь світ «кричалка» про російського президента), але

вона по-юнацьки палка й щира, і не обмежується лише маршами під патріотичними гаслами, «виставами»-флешмобами й виконанням Державного Гімну на трибунах під час футбольних матчів. Фани ще й організують збирання коштів на допомогу учасникам АТО (через соціальні мережі й безпосередньо у скриньки, що встановлюються на стадіонах), закуповують і доставляють українським воїнам і правоохоронцям спорядження, техніку, медикаменти. Досить часто ця допомога – адресна, адже чимало «ультрас» нині захищають Батьківщину зі зброєю в руках.

А дехто з них, на жаль, уже поклав за Україну юне життя... Серед полеглих героїв і 20-річний Олег Олександрович Аксьоненко, один з найактивніших уболівальників луганського футбольного клубу «Зоря», який через події на Донбасі, що унеможливи-

ли «чорно-білим» виступи на рідному стадіоні «Авангард», у сезоні 2014/2015 рр. проводитиме домашні матчі на запорізькій «Славутич-Арені».

Активіст Євромайдану, Олег став до лав батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» від початку його створення, взявши за позивний прізвисько, за яким він був відомий у середовищі фанів – «Аксьон». Один з колег, Іван, написав про нього в одній із соцмереж: «Із ним ми познайомились у липні, у місті Маріуполі. Аксьону завжди щастило. Коли він стояв на посту, нам приносили багато продуктів, грошей. Одного разу дівчата навіть принесли торт, який самі спекли для хлопців. На торті було зображення тризуба. Аксьон про цей торт часто згадував, як і про рідний Луганськ. Хотів, щоб його місто швидше звільнили. Хотів побувати на футболі, адже цього року його луганська «Зоря» грає в Лізі Європи.

Аксьон узагалі дуже любив футбол. Був голкіпером збірної «Азова» в товариському матчі з маріупольською дівчорою. Ми тоді програли, жартували, що через Аксьона, бо він не взяв пенальті. А він казав: «Хлопці, ми ж із дитьми граємо. Вони мають

вчитися перемагати і звикати до перемог. А нам треба перемогти у війні, щоб ці діти жили в могутній державі».

За тиждень до бою ми спілкувалися з Аксьоном. Він дуже хотів у бій. Я саме повернувся з відпустки, розповідав йому, як з'їздив. Аксьон слухав. Відчувалося, що він теж хоче додому. Кажу: «Друже, а ти коли додому?». А він мені: «Я додому буду їхати поступово. Спочатку доїду до Ловайського, де вбили наших. Потім – на Донецьк, де вбили багато патріотів, а потім – до Луганська».

Ти почав свою дорогу додому, друже. 20 серпня ти був у Ловайську. Перед боем я зробив твоє фото. Там ти уважно слухаєш вказівки командира. Твої очі сві-

тяться – ти приїхав на першу зупинку своєї дороги додому...».

Того дня в запеклому вуличному бою міліціонер БПСМОП «Азов» рядовий міліції Аксьоненко дістав тяжкі поранення осколками гранати – в око й ногу. Побратими винесли його з-під вогню, надали першу допомогу й щиро сподівалися, що Олег виживе. Але під час евакуації до госпітально його серце зупинилося...

24 серпня, у День Незалежності України, Олега Аксьоненка поховали на столичному Байковому цвинтарі. Прочитую ще його бойового товариша:

«Я не знаю, коли ти прийдеш у рідний Луганськ. Після бою твоє тіло привезли на базу, яку ти називав домом. Ми з тобою попрощалися. Усі хлопці прийшли з тобою попрощатися. Усі тебе любили. Для старших ти був як син, для нас – як брат...»

Сьогодні твій похорон, друже. Поховають тебе не в рідному Луганську, а в Києві. Я знаю, що ти хотів додому. Колись ти обов'язково туди повернешся...

Аксьона вже немає. Він загинув за нас. Він дав нам право жити у своїй домові, зі своєю сім'єю. Ходити на роботу, відпочивати з друзями. За наш спокій він поклав своє життя. І найменше, чим ми можемо віддячити луганцеві, – це звільнити місто, в яке він так хотів повернутися...».

Сергій КОВАЛЕНКО, «ІЗ»